

"טיפול בפצעעים חסרי אותי לעובדה הכירורגית"

ד"ר אבי יצחק, מתמחה בכירורגיה

עוצר לחשוב מה החילים חשוב
ביס עליך.

"בתמונה שמצאתי רואים את החובש של הפלוגה המסייע שמעניק לי תעודת הוקרה מחייב ליפלוגה, על כל מה שעשי תי התקופת שהויה במחיצתם. אני זכר את ההרגשה העילאית שהיתה לי אז – שבכל זאת, עם כל הקשיים שעברתי, ציתי לשוב החשוב הזה.

"הairoע השני, שהונצח בתמונה, התרחש כאשר נפגעתו במולך מבעץ, והיה מושבת לתקופתήם אחריו ניתוח בכתף. לא אהבתי את הישיבה הבטלה בבית, ובקשתי לחזור למרפאה כשאני עובד עם מטלת לבך. כך עבדתי חדש ימים, ואז הגיע חג הפורים. לא השתתפתי בתחרות התחרופויות בבסיס, אבל למחזר הגעתו לשדר של מפקד היחידה ראיית את התמונה שצוכה דה וראיתי את הניטות שצוכה – שלושה מהחילים בתחרות – צוואר הבקבוק התרחב – וזה שלי צבעו בשחוור את הפנים והידיים, ושמו על עצם מטלת כתף. זו הייתה דרכם לצין את אני נמצא איתם. התרגשתי מאוד".

האם היה מקרה שתתבל אותך במיחוד?

"וגעים ממש מהתיכלים שגרמו לי לשלול לעוזב את ההתמחות בכירורגיה – לא היו, זה מה שmobiel אותו לחשוב שאני במק-

שאיו תורן – יוד למין.
מיון כירוגרי הוא אחד המיר,

נים הקשים ביותר שניי מכיר, ובسورקה עושה אותו מותמחה בודד בסיעוט טואז'. אתה מוצך לעובדה ועומס, וכך זה נשך עד שמנוה בנקור ביום שלמחרת אין לך רגע לעצמך. בנקור אני עולה למחלקה לעדן, ואז בדרך כלל מבקשים ממני לעשות עוד משהו קרייטי – ניתוח קטן או ביקור בדרכ' כלול רפואי חירום וטרואר במחלקה. רק אז אני משתחרר.

האם היה אירוע שריגש אותך במיחוד?

"לפני כמה ימים עשית סדר בתמונות שיש לי בבית, ונתך" לתי בשתי תמונות שמאוד ריגשו אותי. אחת מהן צולמה כחסוי מתני את התקpid בגדו' 101. בגדודי ח"ר החילים הם מארב בעומס רב, ואני בכירורגיה מושג שנקרוא הפסקת צהרים. כשהיא ישנים, והמעמסה הפיזית גודלה. ברור שבתנאים כאלה אתה לא

ברור לי שהחומר כמכוון את מה שמתאים לי ביוור".

מה משך אוטר לתוך הכירורגיה דזוקא?

"בתיקופת הלימודים האbatisי כמעט כל מקצוע שלמדתי, ובאמת התבונתי. בהמשך, כתודאי, מילאתי תפקידו שדה כרופא צבאי של גדו' 101 בצד' חנים ובסירות. תפקיד כזה מערב בדרכ' כלול רפואי חירום וטרואר מה. הטיפול בפצעים חשף אותי לעובדה הכירורגית, סקרן אותי ועורר בי עניין. הבנתי שהה שזה מה שאני רוצה לעשות".

האם היה רגע מכוון שבח הבנייה כי להיות רופא זה היעוד שלך בחיים?

"המחלקה הכירורגית גדולה מאוד – 44 מיטות. היום בבית החולים מתחילה בדרכ' כלול בשבעה בנקור, כשאני מגע למחלקה. אני מתעדכן על מצב החולים ומתכוון לשיבת בוקר. שם מוציאים מטופלים חדשים בוגרי הארץ, גיסים השינויים שחלו אצל החולים מאז הישיבה הקודמת, ומדוברים על תוכנית הניתוחים של היום. באירועים מסוימים סבירנו על חברים, באירועים מסוימים טוב יותר ולא צריכים לעבורי את המסלול שאנו חווים. דוקא עשיינו, כשאני בתנהנה בין תפקידיים, אני מבין שלא יעזר שום דבר – אני חייב להיות רופא. לא אוכל להפסיק ליהנות מהחיים ללא המגע עם האנשים, החיקן שאני מסיים את הניתוחים אני חזר שבועה שלוש. העבודה נעשית במחלקה לביקור בוקר.

ד"ר אבי יצחק [45], בוגר לימודי רפואי באוניברסיטה ביג'רדיון בגג, מתמחה בכירורגיה במרכז הרפואי סורוקה בבאר-שבע. ביום, אחרי שלב 'א' בתמחות, הוא ראש מדור רפואי, בפיקוד דרום. הוא ליד תאיופיה, עליה לארץ בגי' 19, נשוי ואב שלושה ילדים, קצין בדרגת רב-סרן, מתגורר בבאר-שבע

מה הדבר שMageidך אותך במיוחד כרופא?

"הגע עם אנשים והיכולת לסייע להם בבריאותם – אני חשוב שיש לי גישה טובה לחורם".

האם היה רגע מכוון שבח הבנייה כי להיות רופא זה היעוד שלך בחיים?

"אין נקודה קריטית שאני יכול להצביע עליה, שאז הבניינופתחום שייעודי להיות רופא. בשלב זה של חיינו כמתמחים אנחנו נמצאים כל הזמן בהתקבשות שמא בחרנו את המקצוע מאלא נכון – במיוחד כשהאנחנו מסתכלים סביבנו על חברים, באירועים מסוימים סבירנו על חברים, באירועים מסוימים טוב יותר ולא צריכים לעבורי את המסלול שאנו חווים. דוקא עשיינו, כשאני בתנהנה בין תפקידיים, אני מבין שלא יעזר שום דבר – אני חייב להיות רופא. לא אוכל להפסיק ליהנות מהחיים ללא המגע עם האנשים, החיקן שאני מסיים את הניתוחים אני חזר למחלקה לביקור ערבות, או במקרה אלה

ימים, אם סטודנט אתיופי נכשל, זה אומר שכל העדה נכשלה. כך נהוגית להסתכל על זה.
"נכודות המפנה הלה כשבנותי שבשביל לייצג את העדה שלי נאמנה, אני צריך להיות קודם-כל אני עצמי. התברר לי שאנשים מסתכלים עלייך אדם בודד – בתנאי שהם מכירים אותך. אתה לא יכול לבוש כל הזמן את החיליפה של העדה, כי בסוף אתה לא נאמן – לא לעדה ולא לעצמך. ההבנה הזו הקלה עלי מאוד שכן מתחנה כיום חן עם אנשים וזה עס עצמי".

"יש שני סטודנטים אתיופיים
שאני לא מכיר באופן אישי, שלא
מדים רפואה - אחד בברנגורין
והשני בתל-אביב. אישיתם היה
אני כמעט לא חשב על המוצא
שליהם מתגלגים, ואין לה
כמעט שום השפעה. הרבה פעמים
אני צריך להתאמץ ולהיזכר שאני
אתיופי ושותה בנו'".

**– מי האדם שהשפייע עליו
ביותר – אישיות ומקצועית?**

"היו שניים כאלה. פרופ' עמנואל סיקולר, מנהל פנימית ב' בסורוקה, הוא הראשון שלימד אותנו להשוב בצורה דידקטית בונושא הרפואה. אני אסיר תודה לו על כך. אחד הדברים שלמה דתני ממענו זה שאסור לדרכו מאחרים מה שהוא לא מוכן לדרכו עצמו. השני הוא מנהל המחלקה לכירורגיה בסורוקה, פרופ' סולי מזרחי, כירור רג משכמו ומעלה, ואני מאמין לעצמי להיות מנוח כמוות".

– מה מוכיח אותו?
"הגששים. יש לי

המערכונים שלהם, ובכל פעם
שאני שומע אותם זה מצחיק
אותו מחדש".

**– אם לא הייתה רופא, הייתה...
"గוראה פסיבוליינ"**

**– איפה אתה רואה את עצמך
עוד עשר שניות?**

הפרוצדורליים – לתקן מכתבי
שחרורו, לקבוע תורמים, לריבע עם
רנטגנולוגים שישיכמו לעשот
ס.י. ובר הלאה. חלק מהמחשתתי
היתה באורה"ב, ושם על כל חוליה
שאטה מפנה לדנטוגנולוג או לגס-
טרואנטרולוגי, קודם-כל אומרים
אלינו. פה תזדה שהפנית את החוליה
מעמיעים ומתSELLים. בסך הכל
לא מדובר בחוליה הפרטיא שלך.
– מה הדרך שלך להתמודד
עם העומס והאינטנסיביות
בעבודה?

**– מה הדרך שלך להתמודד
עם העומס והאינטנסיביות
בעבודה?**

צעו הנכון עבורי. מה שכן, יש ימים מותתכים. העובדה במילון היכירויות קשלה, ולעתים אתה זוכה לתגובה בביטחון או דברו לא יפה מהחולמים או מבני המשפחה שלהם. אני זוכר מקרה שבו בשתיים בלילה הגיעו למילון בחור שיכור וחבול, מלוה באחינו. הם ביקשו תרופה נגד כאבים ונתתי להם, בכלל השטדיות להיענות לבקשתם. תיימן.

"בשלב כלשהו
השיכור קם ורצה
לייזוב את המיוון.
כמובן שלא היה
ביבוכותי לעצור
בעדו. אחרי
הסביר על הסיכון
שהחלה לוקח על
עצמם בעזיבתו את
המיון ללא שעבר
בירור, ביקשתי שיח-
תום על טופס סירוב
אשפוז, כמפורט בנוהלי
העובדת. ככל הנראה,
אוχיו לא אהב את ההסביר,
הסתכל עלי ואמר: 'חשבתי
שאתה שונה. חבל שטר-
מתי 5 שקלים לפחות
הצדקה של בית הכנסת
כדי שתעללה לאארץ'.
זה מתכסל. זה בלשון
המעיטה להתעלם מכל
נסיוונותי לסייע לחוליה.
היה לי רע בשעות שנור-
תרו עד תום המשמרות.
אבל למחרת היה יומ-
החדש".

– מה הדבר שאתה
הכי אוהב לעשות
במחלקה, ועל מה
היית שמח לווטר?

"במחולקה אני אוהב את
מה שכרוך בקשר עם חולמים.
בחדר הניתוח אני אוהב
להוביל ניתוחים
וללמוד כל הזמן.
היהתי שמח מאוד
לעתור על כל
הדברים המנהליים,

ד"ר אבי יצחק.
“אני קורא כל דבר
זה עושה לי טוב
ציילום: יונתן בלום